

«Ὅστις θέλει...»

Στή μέση της Σαρακοστής, τήν Γ' Κυριακή των νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τό «σημεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» ὡς δύναμη καί πρόσκληση «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ», δηλαδή νά βαδίσουμε σ' ἀχνάρια Του. Ὁ Κύριος, στό Εὐαγγέλιο τῆς ἡμέρας, μᾶς καλεῖ νά Τόν ἀκολουθήσουμε μέ ἐλευθερία, ἀρνούμενοι τόν ἑαυτό μας καί σηκώνοντας τό σταυρό μας.

Ἀλήθεια, δέν εἶναι «σκληρός ὁ λόγος οὗτος»; Δέν μᾶς ζητᾷ νά κάνουμε δύσκολα καί ἴσως ἀκατόρθωτα; Καί γιατί τάχα;

Ὅμως ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού Τόν ἀκολουθοῦν «ὅπου ἂν ὑπάγη». Ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πού «διά τόν λόγον τῶν χειλέων Τοῦ ἐφύλαξαν ὁδούς σκληρᾶς». Πῶς θά τό ἔκαναν ἂν δέν ἔνιωθαν τήν πραγματικότητα τῆς ὑπαρξῆς Του, τή δύναμη τῆς ἀγάπης Του, τήν ὁμορφιά νά Τοῦ ἀνήκει;

Ἡ «ἀπόδειξη» βρίσκεται ὄχι σέ θαύματα πού βλέπουμε – τά θαύματα δέν ἔπεισαν τούς Φαρισαίους – οὔτε σέ ἐξωτερικούς παράγοντες, ἀλλά στό καρδιακό βίωμα, στήν ἄλλη γνώση πού ὑπερβαίνει αὐτή τῆς λογικῆς. Κι εἶναι αὐτή ἡ «ἀπό-

δείξη» πῶς δυνατή ἀπό ἐκείνη τῶν αἰσθήσεων, ὥστε ν' ἀλλάζει τήν πορεία τῆς ζωῆς.

Μέσα ἀπό τήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου, ἀπό αὐτό τό «ὅστις θέλει», ἀναδύεται ἡ δυναμική του προσώπου, πού ἀπαντᾷ θετικά ἢ ἀρνητικά στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ γιά ἀλλαγὴ ζωῆς.

Γι' αὐτό καί τό «ὅστις θέλει» γίνεται ἡ κρίση, τό φοβερό στοιχεῖο τῆς ὑπαρξῆς μας πού μᾶς διαφοροποιεῖ ἀπό τά ζῶα καί μᾶς καθιστᾷ ἴσους πρὸς τό Θεό – Πατέρα, ὅπως τά παιδιά.

Μάθαμε ἕνα χριστιανισμό χωρίς ἐκούσιο σταυρό, χωρίς θεληματική ἀσκήση γιά χάρι τοῦ Ἐσταυρωμένου, χωρίς πόνο καί δάκρυ «ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου». Ἡ πορεία μας δέν εἶναι «πρὸς τό ἐκούσιον πάθος», καθὼς τοῦ Κυρίου μας. Γι' αὐτό νιάθουμε ξένοι πρὸς Ἐκεῖνο, χωρίς οἰκειότητα καί παρησία. Δέν μιλοῦμε ὡς παιδιά Του καί δέν Τόν αἰσθανόμαστε φίλο, ὅπως θέλει νά Τόν αἰσθανόμαστε.

Ὅσοι ὅμως «ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ». Γι' αὐτούς δέν εἶναι ὁ δρόμος ἀγγαρεία καί ἡ ζωὴ Του καθήκον. Εἶναι χαρά καί ἀγαλλίαση, πληρότητα

ζωῆς καί ὀλοκλήρωση, κι ἄς εἶναι σταυρός...

Ἀσφαλῶς τό «ἀπαρησάσθω ἑαυτόν» δέν εἶναι ἀπλό καί εὐκολο. Εἶναι καθημερινός θάνατος, καθὼς θά ἀρνεῖσαι τά χαρίσματα, τίς ἐπιθυμίες καί τό εἶναι σου, γιά χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του. Γι' αὐτό χωρίς ἐλεύθερη ἀπόφαση δέν γίνεται οὔτε ἀρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας οὔτε ἀρση τοῦ σταυροῦ μας. Τό ἀναγκαστικό, τό μίζερο καί τό «πρέπει», δέν ἔχουν χαρά.

Ἄν «διά τοῦ σταυροῦ ἤλθε χαρά ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ», κι ἂν τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθήσει ἡ Ἀνάσταση, τότε «οἱ τοῦ Χριστοῦ» ἔχουν τήν καρδιακή χαρά καί τήν ἀναστάσιμη ἐμπειρία. Δέν εἶναι δυνατό ὁ σταυρός τοῦ κάθε χριστιανοῦ, ὁ ἀγώνας κατὰ τῶν παθῶν του, ἡ θλίψη κι ὁ πόνος γιά τόν ἑαυτό του καί τούς ἄλλους, νά εἶναι χωρίς ἀποτέλεσμα. Δέν γίνεται ἡ συμπόρευση καί ἡ συσταύρωση μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, νά μὴν ὀδηγήσει στήν σύν-ἀνύψωση καί σύν-ἀνάσταση.

Τελικά το «ὅστις θέλει» καθορίζει τήν πορεία μας πρὸς ζωὴ ἢ πρὸς θάνατο, «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι»...

π.Χρ.Θ.